

Starší Claudio D. Zivic
Sedmdesátník

Neodbočme na nesprávnou cestu

Modlím se o to, abychom nikdy neztráceli ze zřetele tu správnou cestu, abychom mohli být vždy ve spojení s nebesy.

Jeden malý chlapec cvičil na piano, když vtom ho přes okno uviděl obchodní cestující a zeptal se: „Máš doma maminku?“

Dítě odpovědělo: „No, ... co myslíte?“

Našich pět drahých dětí hraje na piano, a to díky motivaci ze strany mé manželky! Vždycky, když k nám přišel učitel, náš syn Adrián utekl a schoval se, aby nemusel být na hodině. Ale jednou se stalo něco úžasného! Adrián se do hudby zamiloval natolik, že začal cvičit sám od sebe.

Kdybychom při svém obrácení dokázali dojít do tohoto bodu, bylo by to úžasné. Bylo by nádherné mít hluboko v srdci touhu dodržovat příkázání, aniž by nám to kdokoli neustále připomínal, a pevné přesvědčení, že když půjdeme po správné cestě, obdržíme požehnání slíbená v písmech.

Před několika lety jsme s manželkou, dcerou Evelinou a jednou rodinnou přítelkyní navštívili národní park Arches National Park. Jeden z tamních nejznámějších skalních oblouků se jmenuje Delicate Arch. Rozhodli jsme se jít asi dva kilometry do strmého kopce, abychom se k tomuto oblouku dostali.

Vyrazili jsme s velikým nadšením, ale po krátké chvilce si ženy potřebovaly odpočinout. Já jsem se chtěl dostat nahoru, a tak jsem pokračoval sám. Nedával jsem pozor, kudy jsem měl jít, a šel jsem za jedním mužem před sebou, který, jak se zdálo, kráčel vpřed s velkou jistotou. Cesta byla stále

obtížnější a musel jsem skákat z jedné skály na druhou. Když jsem viděl, jak je cesta obtížná, bylo mi jasné, že ženy v naší skupině by to nikdy nezvládly. Najednou jsem uviděl oblouk Delicate Arch, ale ke svému překvapení jsem zjistil, že se na to místo nemohu dostat.

S velikým zklamáním jsem se rozhodl vrátit. Netrpělivě jsem čekal, až se znovu setkáme. Moje první otázka zněla: „Došly jste k tomu oblouku?“ Vesele odpověděly, že došly. Řekly mi, že se řídily cedulemi ukazujícími cestu a s trochou opatrnosti a úsilí dorazily až do cíle.

Já jsem se naneštěstí vydal nesprávným směrem. Toho dne jsem získal veliké ponaučení!

Jak často chybujeme, pokud jde o správný směr cesty, a necháváme se svést světskými trendy? Je nutné, abychom se neustále ptali sami sebe, zda jednáme podle slov Ježíše Krista.

V knize Janově se nachází jedna úžasná zásada:

„Zůstaňte ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.“

Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.“ (Jan 15:4–5.)

V tomto přirovnání můžeme vidět, jak nesmírně silný a nadpozemský vztah máme s Ježíšem Kristem a jakou důležitost přikládá Kristus každému z nás. On je kořenem a kmenem, který nám dodává živou vodu, a mízou, která nás vyživuje, abychom mohli přinést hojnost ovoce. Ježíš Kristus nás učil tak, abychom jako ratolesti – neboli jako ti, kteří jsou na Něm závislí – nikdy nepodceňovali význam Jeho učení.

Některé chyby mohou být závažné, a pokud je včas nenapravíme, mohou nás svést ze správné cesty natrvalo.

Pokud budeme činit pokání a necháme se napravit, tyto zážitky nás přimějí k tomu, abychom se pokorili, změnili své chování a znovu se přiblížili k Nebeskému Otci.

Chtěl bych uvést příklad této zásady tím, že zmíním jeden z nejdrama- tičtějších okamžiků, které zažil Prorok Joseph Smith. Tímto zážitkem nám dal Spasitel drahocenné ponaučení týkající se zásad, na které bychom měli celý život pamatovat. Stalo se to tehdy, když Martin Harris ztratil 116 přeložených stran první části Knihy Mormonovy.

Poté, co Prorok učinil pokání z toho, že se neřídil Boží radou, obdržel zjevení, které se nachází ve 3. oddíle Nauky a smluv. (Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 69–71.) Z toho, co je napsáno ve verších 1 až 10, bych rád vyzdvihl tři zásady, na které máme vždy pamatovat:

1. Díla a záměry Boží nemohou být zmařeny.
2. Nesmíme se bát člověka více než Boha.
3. Je třeba neustále činit pokání.

Ve 13. verši nás Pán učí čtyřem věcem, které nemáme nikdy dělat:

1. Pokládat rady Boží za nic.
2. Porušovat nejposvátnější sliby, které jsme před Bohem učinili.
3. Spoléhat se na vlastní soudy.
4. Vychloubat se vlastní moudrostí.

Modlím se o to, abychom nikdy neztráceli ze zřetele tu správnou cestu, abychom mohli být vždy ve spojení s nebesy a aby nás světské proudy nesmetly z cesty.

Pokud kdokoli z vás dospěje do bodu, kdy Pánovu cestu opustí (v jakémkoli bodě této cesty), pocítí

s velikou lítostí roztrpčení z toho, že pokládal za nic rady Boží, porušil nejposvátnější sliby, které před Bohem učinil, spoléhal se na vlastní soud nebo se vychloubal vlastní moudrostí.

Je-li to váš případ, nabádám vás, abyste činili pokání a vrátili se na správnou cestu.

Jednou zavolal vnuk svému dědečkovi, aby mu popřál k narozeninám. Zeptal se ho, kolik mu vlastně je. Dědeček řekl, že mu je 70 let. Vnuk se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Dědo, a začínal jsi úplně od začátku, od jednoho roku?“

V dětství a dospívání si lidé myslí, že nikdy nezestárnou; pomyšlení na smrt ani nepřipadá v úvahu – smrt je jen pro hodně staré lidi – a tato doba je stále ještě nekonečně daleko. Jak plyne čas, ubíhají měsíce a roky, začínají se objevovat vrásky, energie ubývá, lékaře je třeba navštěvovat stále častěji a tak dále.

A pak přijde den, kdy se každý z nás znovu setká se svým Vykupitelem a Spasitelem, Ježíšem Kristem. Snažně se modlím o to, abychom v onen posvátný a velkolepý den Spasitele rozpoznali díky tomu, že Ho známe, a díky tomu, že jsme se řídili Jeho učením. On nám ukáže stopy na svých rukou a nohou a navzájem se obejmeme a budeme plakat radostí z toho, že jsme kráčeli po Jeho cestě.

Svědčím do všech koutů světa o tom, že Ježíš Kristus žije. Nabádá nás: „Poslouchejte, ó vy národy země, a slyšte slova toho Boha, který vás učinil.“ (NaS 43:23.) Kéž dokážeme přijmout poselství „toho Boha, který [nás] učinil“, a jsme ho poslušni, rozumíme mu a správně ho interpretujeme, abychom nesešli z Jeho cesty, o to se snažně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší W. Craig Zwick
Sedmdesátník

Co si myslíš?

Snažně vás prosím, abyste se s láskyplným ohledem na to, co prožívají druzí, učili pokládat tuto otázku: „Co si myslíš?“

Před jednačtyřiceti lety jsem se vyšplhal za volant kamionu se svou krásnou ženou Jan a synkem Scottym. Převáželi jsme přes několik států těžký náklad stavebního materiálu.

Tehdy nebyly povinné bezpečnostní pásy ani dětské sedačky. Manželka držela našeho drahého synka v náručí. Její slova: „To jsme pěkně vysoko nad zemí“ mě měla varovat před jejími obavami.

Když jsme sjížděli po strmé silnici historicky významným průsmekem Donner Pass, kabina kamionu se náhle a nečekaně naplnila hustým kouřem. Skoro nic jsme neviděli a stěží jsme mohli dýchat.

U těžkého kamionu k prudkému zpomalení jen brzdy nestačí. V zoufalé snaze zastavit jsem použil i motorovou brzdu a podřadil jsem.

Zrovna když jsem zajížděl ke kraji cesty, ale ještě než jsme zcela zastavili, otevřela manželka dveře kabiny a vyskočila s děťátkem v náručí ven. Bezmocně jsem sledoval, jak se skutáleli na zem.

Hned jak jsem zastavil, vrhl jsem se z kabiny plné dýmu ven. Plný adrenalinu jsem k nim běžel zarostlým příkopem u krajnice, abych je sevrél v náručí. Janiny potlučené paže a lokty krvácely, ale oba se synkem

naštěstí dýchali. Tiskl jsem je k sobě a sledoval, jak se u kraje silnice usazuje prach.

Když se mi tep vrátil k normálu a popadl jsem dech, vyhrkl jsem: „Co sis prosím tě myslela? Víš, jak to bylo nebezpečné? Mohli jste se zabít!“

Podívala se na mě a se slzami stékajícími po tvářích umouněných od sazí řekla něco, co mě zasáhlo u srdce a stále mi zní v uších: „Jen jsem se snažila zachránit našeho syna.“

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že se domnívala, že nám hoří motor a že auto vybuchne a my zemřeme. Já jsem však věděl, že šlo o elektrický zkrat – nebezpečný, ale ne osudný. Podíval jsem se na svou drahou ženu, jak něžně hladí synka po hlavě, a říkal jsem si, jaká žena by udělala něco tak odvážného.

Tato situace mohla být z hlediska citů stejně nebezpečná jako ono skutečné selhání motoru. Jsem vděčný za to, že po delším léčivém mlčení, jemuž jsme se notný čas oddávali, protože jsme si oba mysleli, že to byla chyba toho druhého, jsme nakonec vyjádřili pocity, které stály za naším rozčilením. Sdílené pocity lásky a obav o bezpečí toho druhého zabránily tomu, aby se ona nebezpečná událost stala osudnou pro naše vzácné manželství.